1

De zon was broeierig vandaag, vingers van hitte vormden klamme handen die tegen mijn wangen drukten en me uitdaagden om niet ineen te krimpen. Ik was roerloos als steen en staarde omhoog in het oog van de zon dat nooit knipperde, in de hoop te worden verblind. Ik genoot ervan, van die zinderende hitte, ik genoot van de manier waarop die mijn lippen schroeide.

Het was zo fijn om te worden aangeraakt.

Het was een perfecte zomerdag die niet thuishoorde in de bijna-winter, de onbeweeglijke hitte werd slechts verstoord door een kortstondig, geurig briesje maar ik kon niet ontdekken waar het vandaan kwam. Een hond blafte en ik had medelijden met hem. Vliegtuigen dreunden boven mijn hoofd en ik was jaloers op ze. Auto's zoefden voorbij en ik hoorde alleen het geronk van hun motor, hun smerige metalen lijven die hun uitstoot achterlieten en toch…

Diep, ik haalde diep adem en hield die vast, de geur van diesel in mijn longen en op mijn tong. Het smaakte naar herinnering, naar beweging. Naar een belofte om ergens naartoe te gaan – ik blies de adem uit – waar dan ook.

En ik, ik ging helemaal nergens naartoe.

Er was niets om over te glimlachen en toch glimlachte ik, de trilling in mijn lippen bijna gegarandeerd een teken van opkomende hysterie. Ik was nu prettig verblind; de zon was zo diep tot mijn netvliezen doorgedrongen dat ik weinig meer zag dan gloeiende bollen, schemerende duisternis. Ik was op mijn rug op het stoffige asfalt gaan liggen dat zo heet was dat het tegen mijn huid bleef plakken.

Ik haalde me mijn vader weer voor de geest.

Zijn glanzende hoofd, de twee plukken donker haar die als een scheve koptelefoon net boven zijn oren uitstaken. Zijn geruststellende glimlach dat alles wel weer goed zou komen. Het duizelingwekkende licht van tl-buizen.

Mijn vader was opnieuw bijna dood, maar ik kon alleen maar denken dat als hij doodging ik niet wist hoelang ik moest doen alsof ik daar verdrietig om was. Of erger nog, stukken erger nog: als hij stierf zou ik misschien niet eens hoeven doen alsof ik daar verdrietig om was. Ik slikte een plotselinge, ongewenste kluwen van emoties weg. Ik voelde het veelzeggende prikken van tranen en kneep mijn ogen dicht, dwong mezelf om overeind te komen. Op te staan.

Te lopen.

Toen ik mijn ogen weer opende, doemde er een duizend meter lange politieagent vlak voor me op. Er klonk gebrabbel uit zijn portofoon. Zware laarzen, een of andere metalen zwoesj toen hij zijn gewicht naar zijn andere been overhevelde.

Ik knipperde en kroop als een krabachtige naar achteren om van ledemaatloze slang te evolueren tot rechtopstaand mens, geschrokken en in de war.

'Is dit ding van jou?' vroeg hij en hij hield een groezelige, lichtblauwe rugzak omhoog.

'Dat klopt,' zei ik, en ik stak mijn hand ernaar uit. 'Ja.'

Hij liet de rugzak los zodra ik hem aanraakte, en door het gewicht

viel ik bijna voorover. Ik had het opgezwollen karkas met een reden gedumpt. Er zaten, onder andere, vier dikke schoolboeken in, drie mappen, drie notitieboeken en twee versleten paperbacks die ik nog steeds moest lezen voor Engels. De ophaalplek voor het einde van de schooldag was vlak bij een grasveldje dat ik optimistisch vaak bezocht in de hoop dat iemand uit ons gezin zich zou herinneren dat ik ook nog bestond en me de wandeling naar huis zou besparen. Vandaag had ik pech. Ik had de rugzak achtergelaten en het grasveld verruild voor het lege parkeerterrein.

Ruis uit de portofoon. Nog meer stemmen, onverstaanbaar.

Ik keek op.

Omhoog, omhoog langs een kuiltje in een kin, dunne lippen, neus en dunne wimpers, opvallend felblauwe ogen. De agent had een pet op. Ik kon zijn haar niet zien.

'Ik kreeg een melding,' zei hij terwijl hij naar me bleef turen. 'Zit je hier op school?' Een kraai dook uit de hemel omlaag, kraste, bemoeide zich met mijn zaken.

'Ja,' zei ik. Mijn hart begon sneller te kloppen. 'Dat klopt.'

Hij hield zijn hoofd schuin. 'Wat deed je daar op de grond?'

'Wat?'

'Was je aan het bidden of zo?'

Mijn bonzende hart vertraagde. Begon te zinken. Ik had ook gewoon een stel hersens, twee ogen en was in staat om het nieuws te lezen, blikken van voorbijgangers te lezen, deze man te lezen die mijn gezicht ontleedde. Ik wist hoe woede voelde, maar was beter bekend met angst.

'Nee,' zei ik zacht. 'Ik lag gewoon in de zon.'

Dat leek de agent niet te geloven. Zijn ogen gleden weer over mijn gezicht en de doek die ik om mijn hoofd droeg. 'Heb je het niet heet met dat ding op?'

'Op dit moment wel, ja.'

Bijna glimlachte hij. In plaats daarvan wendde hij zich af en keek uit over het lege parkeerterrein. 'Waar zijn je ouders?'

'Weet ik niet.'

Eén wenkbrauw kroop omhoog.

'Ze vergeten me weleens,' zei ik.

Twee wenkbrauwen omhoog. 'Ze vergeten je weleens?'

'Ik hoop elke keer dat er iemand komt,' legde ik uit. 'En zo niet, dan loop ik naar huis.'

De agent keek me een hele poos aan. Uiteindelijk zuchtte hij.

'Goed.' Hij wuifde me weg alsof hij de lucht van een backhandslag bediende. 'Goed, je kunt gaan. Maar doe dit niet nog eens,' zei hij streng. 'Dit is een openbare ruimte. Bidden doe je thuis maar.'

Ik schudde al met mijn hoofd. 'Maar ik was niet…' probeerde ik te zeggen. *Ik was niet aan het…* wilde ik schreeuwen. Ik was niet.

Maar hij liep alweer weg.

2

Het duurde drie hele minuten voordat het vuur in mijn botten doofde.

In de toenemende stilte keek ik op. De eens zo witte wolken waren dik en grijs geworden, het lichte briesje een windvlaag waar ik het koud van kreeg. Die dronken decemberdag was bijna extreem plotseling weer nuchter geworden en ik keek fronsend naar het tafereel, naar de verkoolde randjes, naar de kraai die nog boven mijn hoofd cirkelde met zijn krassende roep als een constant refrein. Donder rommelde opeens in de verte.

De agent was nu vooral nog een herinnering.

Wat van hem over was, marcheerde het afnemende licht in, met zware laarzen en ongelijke passen; ik zag hem glimlachen toen hij iets in zijn portofoon mompelde. Bliksem spleet de hemel in tweeën en ik huiverde schokkerig, alsof ik werd geëlektrocuteerd.

Ik had geen paraplu.

Ik stak mijn hand onder mijn shirt en trok de opgevouwen krant uit mijn broek, waar hij de hele tijd plat tegen mijn bovenlichaam aan gedrukt had gezeten. Ik klemde hem onder mijn arm. De lucht voelde zwaar, er was storm op komst. De wind liet de bomen al beven. Ik geloofde niet echt dat een krant bestand zou zijn tegen regen, maar meer had ik niet.

De laatste tijd had ik er altijd eentje bij me.

Er stond een krantenautomaat vlak om de hoek bij ons huis en een paar maanden geleden had ik in een opwelling een exemplaar van de *New York Times* gekocht. Ik was nieuwsgierig geweest naar Volwassenen Die De Krant Lazen, nieuwsgierig naar de artikelen die erin stonden en die de gesprekken aanwakkerden die bepalend leken voor mijn leven, mijn identiteit en de bombardementen in het Midden-Oosten op de families van mijn vrienden. Na twee jaar van paniek en rouw als gevolg van 11 september had ons land besloten tot een agressieve, politieke actie: we hadden Irak de oorlog verklaard.

De berichtgeving erover was meedogenloos.

De televisie zorgde voor een woeste, gewelddadige verspreiding van informatie over het onderwerp, van het soort dat ik zelden kon verkroppen. Maar de langzame, stille bezigheid van een krant lezen sprak me wel aan. Beter nog: het hielp me de gaten in mijn vrije tijd te vullen.

Ik stak dagelijks wat munten bij me en dan kocht ik onderweg naar school een krant. Ik nam de artikelen door tijdens de wandeling van anderhalve kilometer en die oefening voor lichaam en geest deed mijn bloeddruk stijgen tot een gevaarlijk niveau. Tegen de tijd dat ik bij mijn eerste les aankwam, was ik zowel mijn trek als mijn concentratie kwijt. Ik werd ziek van het nieuws, kotsmisselijk. Achteloos schrokte ik alle pijn op en ik zocht tevergeefs naar een tegengif in al die giftigheid. Zelfs nu wreef mijn duim langzaam over de gevlekte inkt van oude berichten, heen en weer, mijn verslaving liefkozend.

Ik sloeg mijn ogen op naar de hemel.

De eenzame kraai boven mijn hoofd hield niet op met staren, het gewicht van zijn aanwezigheid leek de lucht uit mijn longen te verdrijven. Ik dwong mezelf in beweging te komen en terwijl ik dat deed de ramen van mijn geest te sluiten. Stilte werkte veel te uitnodigend voor ongewenste gedachten, dus luisterde ik maar naar de geluiden van voorbijrijdende auto's en de wind die zich tegen hun metalen lijven aanscherpte.

Er waren twee mensen aan wie ik al helemaal niet wilde denken. Ik wilde ook niet denken aan de naderende deadlines voor de universiteitsaanmeldingen, of aan de politieagent of aan de krant die ik nog steeds in mijn vuist had, en toch…

Ik bleef staan, sloeg de dubbelgevouwen krant open en streek de hoekjes glad.

9 kinderen omgekomen door aanval vs: dorpelingen Afghanistan in diepe rouw

Mijn telefoon ging over.

Ik haalde hem uit mijn zak en bleef roerloos staan terwijl ik het nummer bekeek dat oplichtte op het scherm. Een vlijmscherpe emotie sneed als een mes door me heen en trok zich even snel weer terug. Ander nummer. Een overweldigende opluchting bracht me bijna aan het lachen, en die neiging werd slechts afgeremd door de doffe pijn in mijn borst. Het voelde alsof er een echt stuk metaal tussen mijn longen was gestoken.

Ik klapte mijn telefoon open.

'Hallo?'

Stilte.

Eindelijk klonk er een stem, niet meer dan een half woord dat door een hele hoop ruis heen drong. Ik keek naar het scherm, naar de bijna lege batterij en het enkele streepje bereik dat ik had. Toen ik de telefoon weer dichtklapte, kroop er een prikkeling van angst langs mijn ruggengraat omlaag.

Ik dacht aan mijn moeder.

Mijn moeder, mijn optimistische moeder die dacht dat ik haar niet zou horen snikken als ze zich opsloot in haar kast.

Een enkele, dikke regendruppel landde op mijn hoofd.

Ik keek omhoog.

Ik dacht aan mijn vader, een man van een meter tachtig die ingebakerd in een ziekenhuisbed op sterven lag en maar wat voor zich uit staarde. Ik dacht aan mijn zus.

Een tweede regendruppel raakte me in mijn oog.

De hemel barstte open met een plotselinge knal en in de tussenliggende seconde – in die enkele hartslag voordat de stortvloed neerdaalde – overwoog ik om roerloos te blijven staan. Ik dacht eraan om midden op straat te gaan liggen en daar voorgoed te blijven liggen.

Maar toen… regen.

De bui kwam snel opzetten, kletterde tegen mijn gezicht, maakte mijn kleren zwart en vormde plasjes in de plooien van mijn rugzak. De krant waar ik onder wilde schuilen hield het wel vier seconden vol voor hij zich overgaf aan het water, en ik stopte hem snel weg, deze keer in mijn tas. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes in de hoosbui, verschoof de kwelgeest op mijn rug en trok mijn dunne jack strakker om mijn lichaam heen.

En begon te lopen.